

Minun Tampereeni

12

Kaupunki täynnä ihmeitä

Lapsuuteni Tampere oli täynnä ihmeitä. Varhaisimpia muistojani ovat musta, sihisevä jättiläiskiuas Jalosen saunassa ja hirmuisia löylyjä kestävät Petsamon mummot naisten puolen lauteilla. Saunan jälkeen sai peltimukista Pyynikin helmeä pukuhuoneessa.

Tirkkosen kangaskaupassa oli seinän korkuinen pömpeli, jonka kultaisissa putkissa kilisivät kolikot. Kauppaan taivallettiin Milja-mummon kanssa läpi kaupungin. Rautatietunnetta alitettaessa piti kädet panna korville autojen jylhän takia. Hämeensillan patsaat kohosivat talvipakkasella henkeäsalpaavan kauniina koskesta nousevan vesihöyryn keskeltä.

Keskustan pyhin oli kirjasto, ja siellä lastenosaston hyllyt. Kirjaston tädit olivat ystävällisiä, eikä kenelläkään ollut kiire. Tempon talon kellon takana oli Ruth Matson balettikoulu. Balettitunnille kuljettiin Petsamosta rollikalla. Tunteja säästi pianolla mustapartainen mies, jonka nimi oli Usko Meriläinen.

Musiikkiopisto oli Tirkkosen kangaskaupan talossa. Portaikossa oli pakko pysähtyä katsomaan kaiteiden ja ikkunoiden kaaria. Talon jokaisessa huoneessa oli erilainen kakluuni.

Ihmeellisin oli Kaupin metsä. Talvella siellä hiihdettiin koko suvun voimin, kun vaari oli ensin tervannut sukset kellarissa. Oli hienoa, kun polulta jaksoi vitosen

lenkin. Latu vei korkealle kalliolle, jossa maisemat huikaisivat ja tuuli puhalsi poskiin. Hiihtomajan kuuma mehu lämmitti ihanasti. Kesällä saivat lapset pulikoida vapaasti Kaupin rannassa eikä kallioilla kiipeillessä kukaan katsonut perään.

Kun kouluni vaihtui Kalevan kansakoulusta Tampereen yhteiskouluksi, vaihtuivat metsä ja järvi. Oli aika valloittaa Pyynikki. ”Tykkiläiset” tekivät retkiä Rosendahlin rantaan ja tietenkin Jalkasaareen. 15-vuotiaana pääsimme serkkujen kanssa Pysän lavalle tanssimaan. Palomäentiellä oli Nykytaiteen museo, jonka kaikki näyttelyt käytiin katsomassa.

Tanssilavaa ei enää ole, eikä ”Nykäriä”. Mutta samaa koulua käynyt poikani Touko on tänä päivänä kaverineen seikkaillut Jalkasaarella. En tosin tiedä, pussaillaanko siellä enää kuten silloin.

Lapseni ovat saaneet nauttia Tampereen hyvistä kouluista ja monipuolisista harrastusmahdollisuuksista. Kaupin hiihtoladut ovat edelleen kurssissa. Niiden lisäksi on runo- ja filosofiatapahtumaa, salsaa ja astangajoogaa. On Tullikamari, Telakka ja Tampere-talo.

Olen kaupungistani kovin ylpeä, sen kauneudesta, toimeliaisuudesta ja vieraanvaraisuudesta. Minun Tamperettani ovat molemmat järvet ja luonto niiden ympärillä. Ne myös haluaisin joka kerta näyttää orkesterimme ulkomaisille vierailijoille.

John Storgårdsin ja baltialaissäveltäjien Peteris Vaskin ja Erkki-Sven Tüürin kanssa ihailimme Näsinneulasta maailman kauneinta auringonlaskua peilitynyn Näsjärven yllä, ja 93-vuotiaana kapellimestari-legenda Ilja Musinin kanssa herkuttelimme munkeilla Pyynikintornin kahvilassa. Musin oli ensimmäistä kertaa vierailulla lännessä sitten vuosikymmeniä kestäneen Siperian karkoituksen.

”They would pay billions for this in Hollywood”, huudahti amerikkalaiskollega Pispalanharjulla. ”Tästä maksettaisiin miljardeja Hollywoodissa”.

Maritta Hirvonen
intendentti, Tampere Filharmonia